

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

Samota

Denis Holub

Plzeň 2023

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimediální design
Specializace Užitá Fotografie

Bakalářská práce

Městská krajina

Samota

Denis Holub

Vedoucí práce: prof. Mgr. Štěpán Grygar
Katedra Výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni

Plzeň 2023

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Denis HOLUB**
Osobní číslo: **D20B0204P**
Studijní program: **B8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimediální design, specializace Užitá fotografie**
Téma práce: **MĚSTSKÁ KRAJINA**
Zadávající katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

Dokumentární publikace s důrazem na obrazovou skladbu.

Tvůrčí záměr: Vytvořit publikaci subjektivního charakteru prezentující ucelený soubor fotografií z pohledu horizontální perspektivy.

Způsob realizace: Soubor fotografií bude zpracován pomocí různých digitálních přístrojů.

Cíl: Vytvořit snímky subjektivního charakteru z pohledu horizontální perspektivy, prezentované v publikaci s tvůrčím přesahem.

Předpokládaný charakter výstupu: Formát, provedení a velikost výstupu vyplyne v průběhu zpracování, přičemž velikost bude odvozena z formátu A4.

Rozsah průvodní zprávy: Minimálně 10 normostran.

Rozsah teoretické části: **minimálně 10 normostran textu**
Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování BP**
Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

BARTHES, Roland. *Světlá komora: Poznámka k fotografii*. Praha: Fra, 2005, 124 s. ISBN 80-86603-28-8.

BERGER, John. *O pohledu: Poznámka k fotografii*. Praha: Fra, 2010, 232 s. ISBN 978-80-86603-81-0.

MEYEROWITZ, Joel a Colin WESTERBECK. *Joel Meyerowitz: Where I Find Myself*. London: Orion Publishing Co, 2018, 352 s. ISBN 1786271869.

Vedoucí bakalářské práce: **Prof. Mgr. Štěpán Grygar**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání bakalářské práce: **31. května 2022**

Termín odevzdání bakalářské práce: **28. dubna 2023**

L.S.

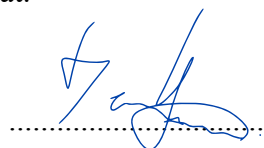
MgA. Vojtěch Aubrecht v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

V Plzni dne 8. září 2022

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracoval samostatně a nejedná se o plagiát.

Plzeň, 23. duben 2023

A handwritten signature in blue ink is written over a horizontal dotted line. The signature is stylized and appears to be a combination of letters, possibly 'L' and 'K'.

podpis autora

Poděkování:

Děkuji vedoucímu práce prof. Mgr. Štěpánovi Grygarovi z Katedry výtvarného umění za vstřícné vedení mé bakalářské práce, ochotnou spolupráci a hodnotné rady.

Obsah

Úvod.....	2
Nikde nic	4
Duch krajiny.....	5
Čas.....	7
Cesta za něčím	8
Průběh	9
Interaktivita	11
Závěr	11
Conclusion	12
Zdroje.....	13
Seznam příloh	14
Výběr fotografií z publikace	15

Úvod

Tímto námětem práce vyjadřuji svou hlubokou interesi o přírodu, která se stala mojí dlouhodobou inspirací, k níž promlouvám skrze své dlouhodobé zájmy o uměleckou fotografii, malířství, řezbářství, či sochařství. Absolvoval jsem střední uměleckou školu G. A. P.- education, kde šlo především o studium zabývající se grafickým designem. Bylo zde i několik programů zabývajících se okrajově akademickou kresbou, malbou, tiskem, grafickými technikami a fotografií. Jak se táhly dny i noci, světlo mé vize o další budoucnosti se konečně rozjasnilo a osvětlilo směr cesty mých zájmů. Věděl jsem, že stojím na rozcestí mezi fotografií a malbou. Vydal jsem se do světa, kde se čas může zastavit i v ten nejmenší okamžik. Do světa fotografie.

V průběhu středoškolského studia a aktuálního studia univerzitního jsem však stále pociťoval, že se nedokážu soustředit čistě na fotografii, že potřebuji vyvíjet více paralelně navazujících aktivit. Vždy mě bavilo vytvářet hmotné věci, které jsem vymyslel a uložil si v hlavě, nebo je rovnou naskicoval. Snažím se vytvářet vlastní projekty a pracovat s více médii. Při malování vytvářím převážně živly v dramatickém okamžiku. Obvykle se jedná o podoby krajin a moří pod mrakem, někdy pouze detaily nebo konstrukce zážitků. Díky současnému studiu na Západočeské univerzitě Ladislava Sutnara a vstřícným příležitostem v tomto uměleckém světě krásy a barev své prolínající aktivity můžu postupně rozvíjet dál.

S rostoucím zájmem o materiál, jsem začal také modelovat z hlíny, následně i vyřezávat ze dřeva zpočátku různé drobné předměty od šperků po etnické masky, vidličky, hřebeny s africkou symbolikou. Inspiraci jsem čerpal ze své fantazie, někdy z oblíbeného atlasu brouků. Díky příležitostnému cestování jsem nabyt zajímavé inspirace třeba v mayské jungli, kde jsem například mimo jiné našel ideální suroviny pro své dřevěné výrobky.

Každopádně jsem věděl, že fotografie je jedním z médií, které dokáže věrně zachycovat informace. Jak už tomu bylo třeba u známého sochaře 20' Constantina Brancusiho, který si vynálezem fotografie mohl zdokumentovat své sochařské počiny. Fotografie vnímám jako pružné médium, které mohu natahovat a využívat tak předností, které sama naskýtá. Je větví stromu života. Je prodlouženou rukou našeho dokonale nedokonalého oka.

Malíři v období impresionismu se zabývali vnímáním světla a jeho vlivem. S příchodem fotografie lidé zároveň dosahovali i nového poznání. Malíři jako byl Claude Monet vlastnili fotoaparát a mohli

si tak osahat, jak funguje hloubka ostrosti. Nové poznatky o dopadu světla a ostrosti tak tehdejší umělci promítali ve svých obrazech. Imponují mne například nespoutané bouře Josepha Mallorda.

Se vznikem Surrealismu přichází na scénu i fotografie pouliční scény Paříže od Eugéne Atgeta. Snažil se o zachycení neobvyklostí. Například svými výlohami inspiroval surrealistické malíře. Jeho fotografie působí izolovaně díky opuštěným figurínám, které mně osobně připomínají metafyzickou malbu umělce Carla Carrá. Kde se střetává figurína s podobou člověka v nepředvídatelném tvaru.

Člověk disponuje uměním tvořit nezávisle na čase a prostoru. Impulsem pro mé fotografie jsou mimo jiné procházky nočním městem Plzní.

Během zkoumání podnětů k fotografování si s oblibou všímám nedokonalostí různých staveb. Soubor fotografií v mé práci obrazně popisuje skutečnost přírodních krajín na okraji Plzně, které jsem navštívil. V Plzni na chodníku totiž narazíte na spoustu nerovností. Tou dobou když byl úplněk, mi cestu ve směru tramvaje číslo čtyři odkrývalo měsíční světlo společně s pouličními lampami. Zářivý měsíc mi tak nabídl směr. Ten den bylo patrné, že před chvílí pršelo a já se cestou chvílemi zastavoval, abych pozoroval odrazy v loužích a vrstvách vody. Nikdo tu nebyl, jen poházené věci kolem popelnic, nebo utržené svodidlo na druhé straně přes ulici. Vytáhl jsem láhev s vodou, abych se napil a zbystřil své smysly. Rozhlížím se, nikde nikdo. Tehdejší ticho mi za celou cestu žádný člověk nenarušil. Krajina se zdála opuštěná, život jsem vnímal přes deštěm osvěžených travín, keřů a stromů.

Takové cesty jsem si zalíbil a opakovaně tak podnikal procházky. Vracel jsem se. Někdy jsem vyhledával lesy a skončil v parku. Cítil jsem samotu, ačkoliv jsem racionálně věděl, že sám nejsem. Pravděpodobně jsem pro své úplné přesvědčení potřeboval potkat živou bytost, vystačil jsem si ale se svou fantazií, kterou jsem si s sebou nosil na každém kroku.

Zdánlivě opuštěné parky mi nabízely vnímání zdejší flory hluboko pod kůží. Známkou života, jsem našel až ve vyčnívajících křovinách. Ano, to jsou ty jedinečné chvíle, které chci navždy zaznamenat, zastavit je na okamžik svým stiskem spouště fotoaparátu.

Díky svým výše zmíněným aktivitám často vnímám přírodu ve dvou rovinách, tedy jako živý organismus a co by surovinu sloužící ke zhotovení dalšího díla. Ani tehdy tomu nebylo jinak. Jako příklad uvádím větve lemující pěšiny, některé mi při troše štěstí mohou posloužit jako perfektní

řezbářský materiál nebo mě jinak dále inspirovat. Hledám zde odpočinek a pozoruji rostliny ve své přirozenosti a pohlížím na ně, jako na živé bytosti.

Nikde nic

Každý si uvědomujeme svou existenci, své bytí. V knihách zabývajících se uměním můžeme nalézt informace o snaze lidí zprostředkovat si obživu k přežití, k uspokojení základních potřeb k životu. S tím je přirozeně spjatá i emoční rovina zranitelnosti člověka, kdy může nabýt pocitu strachu, neúplnosti a nedostatečnosti. Vždy si však svou nedokonalost nemusí uvědomovat.

John Berger zmiňuje v knize *O pohledu*, jaký dopad a sounáležitost má na člověka poznání zvířat. Poněvadž „zvířata vystupovala jako zprostředkovatelé, kteří člověku zajišťují přístup k jeho původu.”¹

Vztah člověka, uvědomělého tvora o své existenci, s živočišnou říší se v závislosti k potřebám lidské společnosti obměňoval. A 19. století je jedním z razantních důkazů toho, jak si změn začalo všimnat malířské publikum.

„V postoji, s jakým ke zvířatům přistupovala romantická malba devatenáctého století, se již projevuje vědomí o jejich neodvratném mizení. Zvířata jsou zobrazována, jak ustupují do divočiny, která vždy existovala pouze ve fantazii.“²

Ústup můžeme chápat jako uzavření se do sebe, odproštění se od něčeho, co už nechceme vidět, s čímž už nechceme být v kontaktu. Nechceme s tím mít nic společného. To byl člověk v blízkosti zvířete, když se rozmohlo jejich využití ve prospěch lidí.

Ze své zkušenosti na cestách přítomnosti zvěře zaznamenávám. Vybírám si pozdní večerní hodiny a místa, kde zvířata pravděpodobně očekávají nejmenší frekventovanost lidí. Obyčejně tou dobou nikoho nepotkáte. To už bývá velká tma. Zřídka kdy se stane, že někoho potkáte tak pozdě večer. Nalezl jsem jedno takové specifické místo v obklopení velkých dubů a keřů s plody a tmavě zelenými listy. A v tichu se tehdy velmi blízko ozval blízký zvuk. Byl to hlas zvěře. Hlas pro mne

¹ BERGER, John. *O pohledu: Poznámka k fotografii*. Praha: Fra. 2010, 232 s.

² BERGER, John. *O pohledu: Poznámka k fotografii*. Praha: Fra. 2010, 232 s.

tehdy ne zcela jasně identifikovatelný. Sdílel jsem tak s respektem a fascinací ticho s dalšími obyvateli, na které jsem neviděl. Díky nim jsem ale cítil mnohem důraznější sounáležitost s přírodou, vnímal jsem na sobě také mnohem vyšší citlivost na jakékoliv další příchozí vjemy. Ty křoviny se dívaly na mě a já zas koukal na ně. Pro někoho však - nikde nic.

Duch krajiny

Duch krajiny, tedy stabilní znak, nebo i identita určitého místa není pevnou objektivní charakteristikou. Atmosféra je vždy podřízena přítomným bytostem. Každý živý tvor tak z daného prostoru ocení a absorbuje vždy jinou informaci a rovněž svou osobitostí i část sebe na místě zanechá. Díky tomu známe nespočítatelně mnoho přístupů ke krajině.

Začátkem 20. století existovalo sdružení fotografů s názvem f/64 pojmenovaného podle clony, na kterou fotili. Toto pojmenování značilo společnou charakteristiku jejich fotografického stylu. Jeden ze zakládajících členů a krajinářský fotograf Anselm Adams ve svých fotografiích sdílel pečlivé kompozice i ostře prokreslené obrazy impozantních krajin. Scenérie Grand Canyonu se například pokoušel zvětšit za praktické podpory vlastního automobilu. Zachycoval krajinu čistou bez piktorialistických tendencí.

Joel Mayerovitz, průkopník barevné fotografie, ve své knize *Street photography* hovoří o svých cestách napříč státy se spontánním přístupem k fotografii. V několika kapitolách sdílí městské i přírodní krajiny, portréty lidí, životní dějství na ulicích, ten klasický městský ruch. U svých fotografií prozrazuje chvíle a situace, zachycené náhodně, nebo pořízené z čirého zájmu a zvědavosti.

Do cesty mu přicházely otázky, z nichž mu v paměti utkvěla v jeho knize zmíněná otázka o skupině f 64.

„Stát na kraji moře, dostatečně daleko. Tak jak jsem učinil tři měsíce a rok, po dobu více než 30 let a otázky o prostoru a měřítka člověka, fenomén světla přes vodu, se staly nevyhnutelně jedním z článků vědomí.“³

„V díle se začaly objevovat stromy, a když se to stalo, v momentě uvědomění

³ MAYEROWITZ, Joel a Colin WESTERBECK. Joel Mayerowitz: Where I Find Myself. London: Orion Publishing Co, 2018, 352 s.

jsem se sám sebe zeptal, proč ten zájem o ně?“⁴

U Mayerovitze je známé rozlišení tvorby městské a přírodní tematiky. Mezi sebou působí jako náhlé odskočení. Při prohlížení můžeme nabýt dojmu, jako by si skutečně na chvíli odběhl, aby si vychutnat pomíjivost daného okamžiku při pohledu na krajinu bez rušivého elementu zásahu člověka. Získal tak adekvátní prostor k zachycení barevných dispozic světla a ulevil si z intenzivní zkušenosti městského života. Svou tvorbu tak nasměroval ve prospěch svého zájmu a svých potřeb.

Jako fotograf mě zajímá svým celkovým pohlížením na svět. To, že cestuje a když se intuitivně rozhodne zachytit, co hledal, zapíchne svůj stojan jako malíř a vybalí svou velkoformátovou kameru, rozhodne-li se pro záběr pro ni vhodný. Ale ve městech fotívá rád i na Leicu, která je méně nápadná a díky svému hledáčku prakticky nepostřehnutelná.

Přirozenost, která ho přiměla k tomu, aby se pokusil zachytit krajinu jako takovou, mohlo nejspíše souviset s pocity, které stále zažíval. Protože v zásadě, když je pro člověka něčeho moc, přirozeně si hledá cestu jak z toho ven. Sám se totiž pohyboval v každodenním smogu rušivých elementů. Musel zkoumat, analyzovat a porozumět tomu, oč mu v jeho tvorbě šlo. Zaměřit svůj zájem tam, kde vnitřně cítil, že je třeba.

I my posloucháme naše přirozené vnitřní touhy odskočit si, osvěžit si zrak a pohlédnout do přírody. Abychom celé dny nekoukali do nevábně studených betonových panelů a netrpěli neutuchajícím smogem urychleného světa. Vždy se můžeme na chvíli pozastavit a sledovat klidné pomalé pohyby, pohyby vody, jak se nese a odráží oblohu plujících mraků. Zabarvují se do růžova, až přes fialovou a následně ztmavnou do temně modrých barev. Sledovat metamorfózu, okysličit své plíce vzduchem. Podobně to dělali mistři malířských impresí 19. století, když se rozhodli pro radikální myšlenku pracovat mimo ateliér.

Ansel Adams a Joel Mayerovitz věděli, co chtějí. Spoléhali se na svou vnitřní jistotu a přesvědčení. Dalo by se říct, že to pro ně byly nezbytné předpoklady k tomu, aby mohlo vzniknout kvalitní dílo. Synchronizovali své nitro s mechanismem oka a dostupnou technologií ke ztvárnění ducha krajiny. Jsou to znaky, které jsou stěžejní pro tvárnost umělce a díla. Jakási pojivá hmota mezi umělcem a jeho osobou.

⁴ MAYEROWITZ, Joel a Colin WESTERBECK. Joel Mayerowitz: Where I Find Myself. London: Orion Publishing Co, 2018, 352 s.

Čas

Řekl bych, že za celou dobu mého fotografování mi není nic tak na blízku, jako je čas. S abstrakcí, se kterou jsem měl tu čest se poznat a uvědomit si, jak rychlý může být a zároveň jak vleklý, až pomalý. Je tím rozhodujícím prvkem celé mé práce, jelikož se od něj odvíjí celá řada záležitostí, náležitostí a hlavně souvislostí. Jednou z nich je roční období.

Můj zájem se nasměroval k barvitému podzimu, zimnímu období bez sněhové pokrývky a k brzkému jarnímu období ještě před rozpuštěním, kdy ještě zimou utlumené stromy a keře šetřily svou energií. Zajímalo mě období vlády ticha, klidu a odpočinku. Pokud mým snímkům předcházela dešť, tím lepší byla atmosféra, kterou jsem vyhledával. I vítr byl mým vítaným pomocníkem. Rozházené zbytky listí, ulomené větve, bahnitá zem, voda čirá nebo zakalená v jamkách zakotvená. Často se dalo stěží vychytat ten pravý čas, aby nebylo příliš větrno, nebo aby moc nepršelo. Nebylo radno zahrávat si s deštěm, když jste pracovali s digitálním fotoaparátem. Nevyhnul jsem se různým nástrahám tohoto druhu, které mě dostávaly do komplikovaných situací a nehodám. Bylo to jedno velké chladné a mokré dobrodružství.

Na noci je zvláštní to, že máme trochu pocit, že se čas pozastaví, má v sobě magičnost, dramatičnost. Když v noci rozsvítíte, v principu přilákáte buď hmyz, nebo další skryté diváky. A když už jste hotovi, je už pozdě.

„Ve 20. letech napsal Brecht báseň s názvem *O zdrcujícím vlivu měst*.

Končí slovy:

Čas byl tak krátký,
že mezi ránem a večerem
už nebylo poledne
a na starém známém území
už stály hory betonu.“⁵

⁵ BERGER, John. O pohledu: Poznámka k fotografii. Praha: Fra. 2010, 232 s.

Cesta za něčím

V naší mysli se odehrává mnoho zvláštních abstrakcí, které si můžeme jen sotva kdy vysvětlit. Takové pocity nejasností mohou být blízké situacím na cestách do neznámých míst. Chybí-li totiž člověku zkušenost, nemůže nabýt jistot a předvídat kroky své ani cizí. Ještě nepoznané tak někoho zaručeně překvapí svou dosud neprobádanou charakteristikou, což může být riskantní. Člověk tak může mnohé ztratit, ale i získat. Může být inspirován, fascinován, ale i zrazen a okraden.

Ernest Hemingway ve své knize *Pohyblivý svátek*, píše o tom, jak žil v Paříži a co všechno zažíval, jakožto básník. O různých prožitcích, o tom jak se mu dařilo a jindy zas méně. O prostředí a návštěvách Gertrúdy Steinové. Píše i tom, jak pozoroval jemu blízké Cézánovy malby. Když byl hladový, věřil, že porozuměl jeho malbám, postimpresionistické krátké tahy štětce, téměř pointilistické. Zjistil pozoruhodný jev a to, že když je člověk o hladu, jeho mysl se zbystří a dokáže vnímat věci odlišněji, než by vnímal, kdyby byl nasycený. Ta změna pohledu na věc, je důležitá.

S Hemingwayem mnohé dojmy a myšlenky sdílím a je mi tak velkou inspirací při mém soukromém putování a hledání v nepoznaných krajinách. Zažíval jsem totéž, to hladové „prásknutí do bot“. Na takové cestě plné objevování a zachycování zajímavostí, pokládám za důležité, abych nikoho nepotkal, ta samota je důležitá. Plně soustředit se dokáží pouze sám, přítomnost druhých lidí mne rozptyluje a vyvádí z koncentrace, což zapřičiňuje únik rozmanitých detailů, pro které přicházím. Je to jako propojení s prostorem, ve kterém se člověk učí znovu dýchat. Je to něco podobného jako o zvykání si na hustotu vzduchu v tropických oblastech.

Odprostit se daleko od lidí, nechat se unášet vodopádem myšlenek. Utéci před lidmi, před světlem lamp, jež osvětlují cesty parků. Zmizet z cest a najít si ty své, protože jedině tak dokáže člověk najít potřebný klid. Být obklopen tichem a nechat ho stékat do každého ze svých smyslů. Plně se soustředit na propojení a synchronizaci. Když se to člověku podaří, může spatřit věci, které by jinak nespatriil. Příroda je tak křehká a její obyvatelé spolu s ní.

Když se to člověku podaří a ponoří se do prostředí nitra sebe sama objevit krásu travnatého porostu - těch různě krouticích se větví všemožně tvarovaných a vysokých. Natahují se vzhůru k nebi, aby mohly pozorovat své přátele a zároveň být na blízku přírodním silám. V ně. V tom divokém křoví, tam někde jsou ukrytí obyvatelé, kteří nejsou vidět, ale jejich přítomnost je cítit. Můžeme je spatřit náhodně, nebo jen když oni sami budou chtít. Jejich přítomnost je sváteční. Mám zkušenost, že se

nacházeli dost blízko. Jste-li potichu a neprojevíte se, můžete na ně narazit. Je to individuální, někteří živočichové jsou dost opatrní a nenechají se, aby je někdo spatřil.

V tichosti si vychutnávat pomíjivé okamžiky přírody, jejíž jsme stejně pomíjivou součástí. Zásadní ovšem je vědomí, že jsme každý podstatným prvkem celku esencí našich světů.

Průběh

V noci, kdy jsem vyrážel do terénu, toho moc nevidíte. Proto jsem při sobě nosil vždy nějakou šikovnou svítilnu pro všechny případy. Stačilo si sebou vzít už jen nabitý digitální fotoaparát, blesk na baterie a stativ jako podstatný prostředek pro dosažení dlouhých expozic. I kapesní nůž s telefonem se mi příležitostně uplatnili.

Následně jsem podle citu vytipoval některou z plzeňských lokalit, místo, které mě oslovovalo a od kterého jsem očekával duševní uspokojení. Jako charakteristický rys jsem požadoval co nejmenší lidskou přítomnost a bohatou přírodní rozmanitost. Když jsem našel prostor, ve kterém jsem cítil, že bych jím byl rád součástí, setrval jsem v něm a trpělivě hledal podněty k zachycení. Adaptoval jsem své smysly pro frekvence daného bytí, abych docenil bezprostřední krásu ducha krajiny, kterou jsem se odhodlal sdílet skrze svou fotografii.

Připravil jsem si své aparáty. Nastavil jsem stativ do vhodné pozice, většinou velmi blízko zemi, jako by z pohledu zvířete, abych umocnil dominanci přírody před pozorovatelem. Připodobnil jsem se tak zároveň k perspektivě zvířat, pro která je v takové krajině novinkou pouze člověk. Jsem-li blíže k zemi, snímané křivky se pak jeví větší, než ve skutečnosti je, to ho činí dominantnějším a přidává mu na důstojnosti. Naskytne se tak odlišný pohled od pohledu lidského, tedy klasického a my se díváme očima zvířete. Stáváme se jím díky změně perspektivy.

Přípevnil jsem fotoaparát pomocí destičky na manžetu a nastavil ho na dlouhý čas – 30 expozičního času se clonou 10 a iso 100, jindy zas expoziční čas na 5,00 s, clonu 10 a iso 100. Záleželo na tom, kolikrát jsem si mohl dovolit použít blesk i s ohledem na složitosti prostředí. Někdy jsem potřeboval více času na to, abych stihl proběhnout okolí a doblikat do míst, které jsem potřeboval mít naexponovaná. Vždy jsem si předem rozmýšlel, kde budu potřebovat dodat světlo, abych docílil kýženého výsledku modelace.

Když přišlo na to, abych zaostřil, pomáhal jsem si při tom svítilnou. Automatika ostření většinou nefungovala, a tak jsem si pomáhal manuálním doostřováním. Prostřednictvím tzv. režimu lupa jsem si objekt přiblížil a pohodlně doostřil. Určil jsem si bod, kde jsem potřeboval, aby objekt vystoupil a mohl jsem pokračovat. Zbývalo donastavit časovač, abych při zmáčknutí spouště do něčeho omylem nenarazil a celý proces se nepokazil. Při expozici jsem se snažil téměř nedýchat.

Komponováním a hledáním záběru jsem strávil několik hodin a z focení jsem se vracel značně pozdě. Nikdy však nebylo dost pozdě na to podívat se na výsledek.

Vždycky jsem na ten moment návratu těšil, plný očekávání, ale zároveň jsem se těšil, až zase vyrazím, abych navázal dál.

Ve fázi post procesu jsem se zabýval tím, aby všechny snímky byly před tiskem dostatečně světlé a neztrácela se v nich kresba. Zároveň jsem kontroloval barevnosti snímků, protože když jste něco vyfotografovali v noci, zpravidla jste přišli o trochu bohatosti, poněvadž tma pohlcuje barvy a tlumí je.

Při tvorbě publikace jsem měl na mysli, aby každá z fotografií měla svůj dostatečný prostor. Což znamenalo vyčlenit jedné fotografii dvě stránky, aby se mohla řádně předvést. Proto jsem zvolil speciální šitou vazbu do formátu A4. Rozhodl jsem se odečíst 20 mm, aby formát působil kompaktněji. Přičemž mám pořád dostatek prostoru na fotografie, díky tomu, že každá má své místo na 2 strany. Celkový formát není nijak veliký, ale ani moc malý. A pro mě ideální. Publikace obsahuje doprovodný umělecký text celkově ke 33 fotografiím. Fotografie v obsahu jsou členěny způsobem na přeskáčku a seřazeny podle barevných odstínů atmosféry.

Některé fotografie si říkaly o to, aby vyrostly do větších rozměrů. Proto mě napadla myšlenka nechat je vyhotovit na pvc desky osvitem. Vyhledal jsem proto specializovanou tiskárnu. Jejich rozměr jsem dlouho rozmýšlel, měli na výběr i mezi matným a lesklým povrchem. Nakonec jsem se zastavil na krásných 60 x 90 cm při tloušťce 5 mm s matným povrchem.

Interaktivita

Od počátku bylo mým záměrem vytvořit různorodý soubor s bohatostí přírodních prvků. Rozhodl jsem se mimo vyhotovení publikace také pro realizaci velkoformátových fotografií, abych tím umocnil v divákovi dojem spoluúčasti v dané atmosféře. Jako by divák při pohledu na fotografie stál na mém místě činu na předurčené pozici a ve specifické perspektivě, kde není třeba hodnotit, ale ryze absorbovat.

Po stránce vnímatelnosti přirozeně očekávám, odlišnosti v pohledech a názorech diváků v závislosti na jejich pozornosti, nebo zkušenosti s přírodní krajinou. Ačkoliv jsem se snažil zachytit energii místa a svůj vnitřní prožitek, tak jsem si vědom, že to skrze mechanický prostředek, jakým je fotoaparát, nemohu nikomu plně zprostředkovat. Tím, že konkrétní okamžik zachytíme, tak ho vlastně mžikem přefiltrujeme fotoaparátem. Filtrujeme přes něco, co je mechanické, co nemá duši. Takže výsledná fotografie nikdy nemůže být srovnatelná se zážitkem, při němž vznikala. Lidské tělo je schopné vnímat čichem, hmatem, sluchem, chutí a vnitřní duší. A tu ve stroji nenajdeme.

I když se dnešní technologie mnohé naučily, stále to není možné a nějakou dobu to tak i zůstane.

Volím tak zprostředkovanou cestu sdílení fotografií a slovem, kterým se snažím nanejvýš přiblížit mou vnitřní vyhotovenou skutečnost a tím poskytnou příležitost k inspiraci.

Závěr

V mé bakalářské práci s názvem Samota se zaměřuji na společnou existenci člověka s přírodou. Soubor se zlehka dotýká krajiny města a zobrazuje ji v perspektivě, která pootevřívá dveře člověku vnímajícího sounáležitost přírody a pojítost s prostorem, který je mu v nitru blízký. Zároveň poukazuje na skryté sousedící obyvatele, kteří v něm žijí. Poukazují na varianty rozumění světu skrze duchovní estetický prožitek a prožitek věčný. To vše ve vztahu k umění. Zmiňuji lidskou proměnlivost jak v závislosti na individuální rovině, tak na globální v procesu např. technologického vývoje.

V příběhu, do kterého jsem se doslova namočil hned v úvodu práce, jsem se nevyhnul drobným zraněním, čelil jsem technickým výzvám, když mi odmítal ostříl fotoaparát, nebo došly baterie i svítilna a člověk se ztratil. Sice se během práce vyskytlo pár problematických situací s orientací na cestách a technických problémech, ty jsem ale úspěšně vyřešil.

V práci rovněž definuji a analyzuji své vnitřní pojetí ducha krajiny, kde popisuji své osamocené cesty se snahou nalézt jedinečnost, kterou jsem se snažil následně dopravit divákovi z hlubin živočišného a rostlinného společenství přímo do jeho nitra...

Conclusion

In my bachelor thesis entitled Solitude, I focus on the coexistence of man and nature.

The ensemble lightly touches on the cityscape and depicts it in a perspective that opens the door to a person who perceives the belonging of nature and the connection with the space that is close to his heart. At the same time, it points to the hidden neighbouring inhabitants who live there. I point out the variants of understanding the world through spiritual aesthetic experience and material experience. All this in relation to art. I mention human variability both in relation to the individual level and on a global level in the process of, for example, technological development.

In a story I literally got myself immersed in right at the beginning of the work, I didn't avoid minor injuries, faced technical challenges when my camera refused to focus, or ran out of batteries and flashlight and got lost. Although there were a few problematic road orientation situations and technical challenges during the course of the work, I successfully resolved these. In the work I also define and analyze my inner conception of the spirit of the landscape, describing my solitary journeys in an attempt to find the uniqueness that I then tried to transport the viewer from the depths of the animal and plant community right into its heart...

Zdroje

Použitá literatura:

MAYEROWITZ, Joel a Colin WESTERBECK. Joel Mayerowitz: Where I Find Myself. London: Orion Publishing Co, 2018

BERGER, John. O pohledu: Poznámka k fotografii. Praha: Fra. 2010

MRÁZKOVÁ, Daniela. Příběh fotografie. Praha: Mladá fronta. 1985

MRÁZKOVÁ, Daniela. Co je fotografie: 150 let fotografie, katalog výstavy, Praha 1989

Internetové zdroje:

Youtube - ČT2 [online]. [cit. 2023-3-13]. Dostupné z:

https://www.youtube.com/watch?v=QNZnpVvEW_c

Google Arts and Culture - [online]. [cit. 2023-3-13]. Dostupné z:

<https://www.artsandculture.google.com>

Seznam příloh

Příloha č. 01

vlastní foto, křoví, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 02

vlastní foto, lavička, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 03

vlastní foto, obloha, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 04

vlastní foto, křoví, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 05

vlastní foto, traviny, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 06

vlastní foto, traviny, Plzeň - Bory, 2022

Příloha č. 07

vlastní foto, liány, Plzeň - Francouzská, 2022

Příloha č. 08

vlastní foto, dveře, Plzeň - Francouzská, 2023

Příloha č. 09

vlastní foto, křoví, Plzeň - Košutka, 2023

Příloha č. 10

vlastní foto, křoví, Plzeň - Košutka, 2023

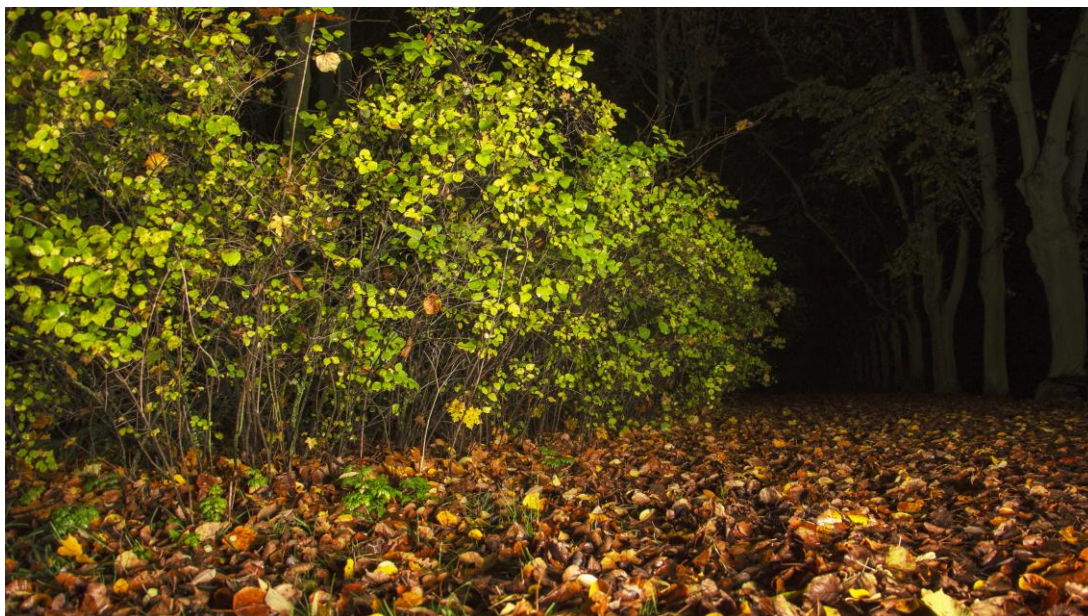
Příloha č. 11

skica prostorového umístění realizace

Příloha č. 12 – 20

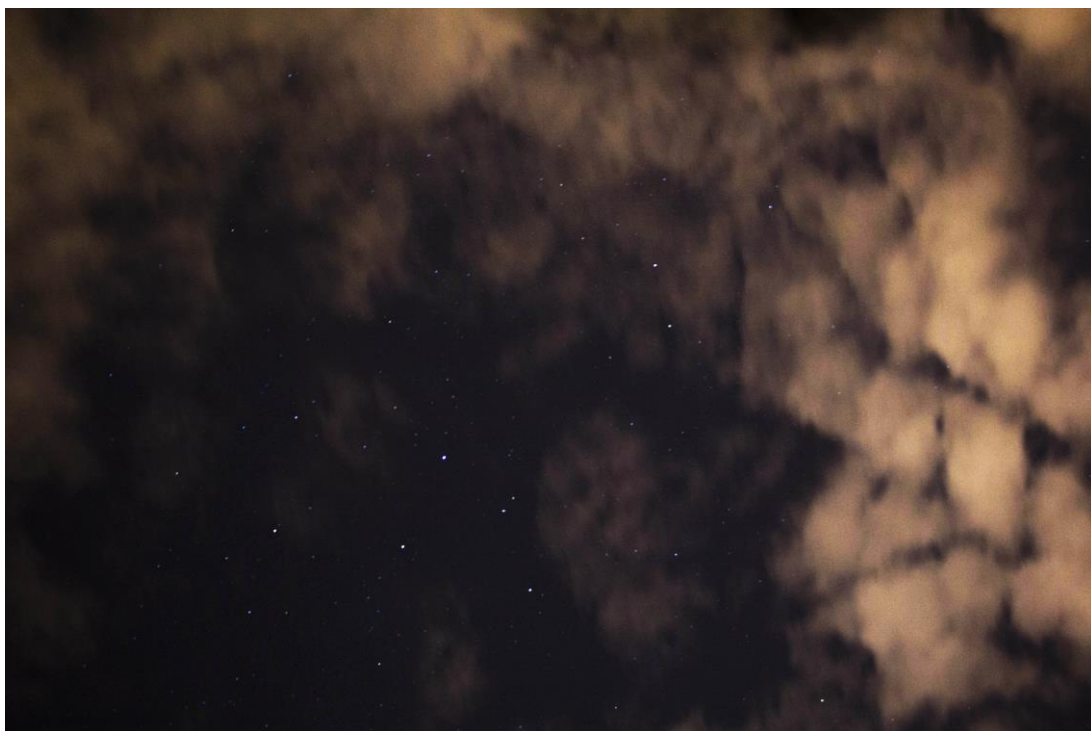
dokumentace publikace

Výběr fotografií z publikace

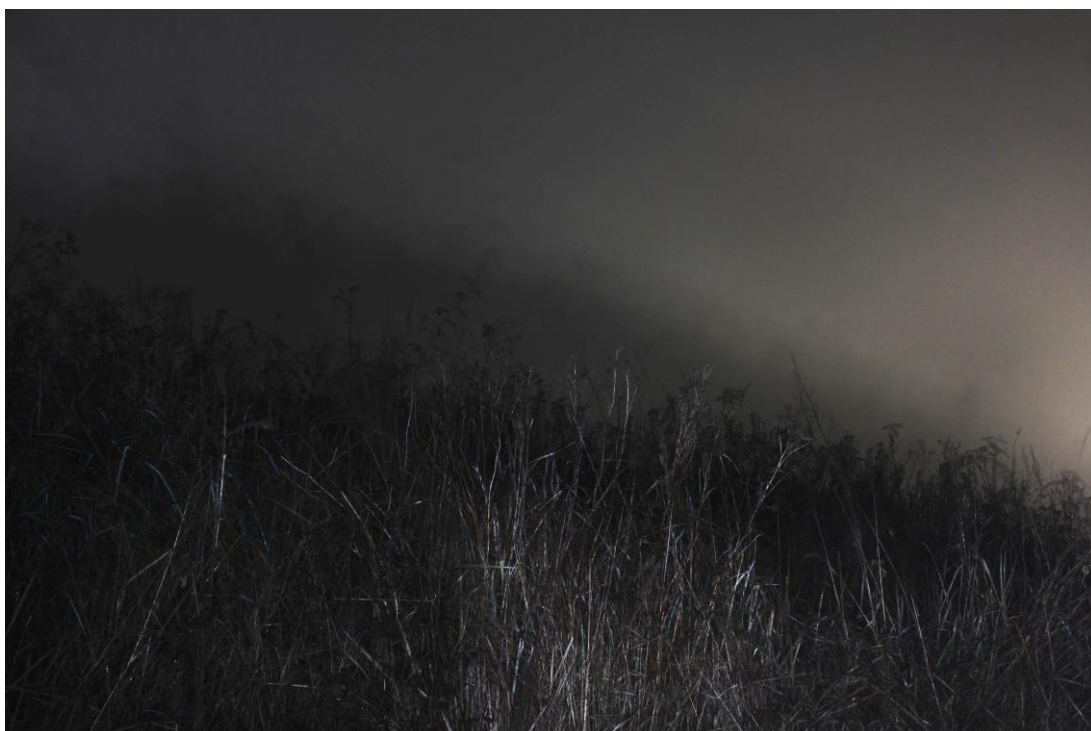
01. Plzeň - Bory, 2022

02. Plzeň - Bory, 2022

03. Plzeň - Bory, 2022

04. Plzeň - Bory, 2022

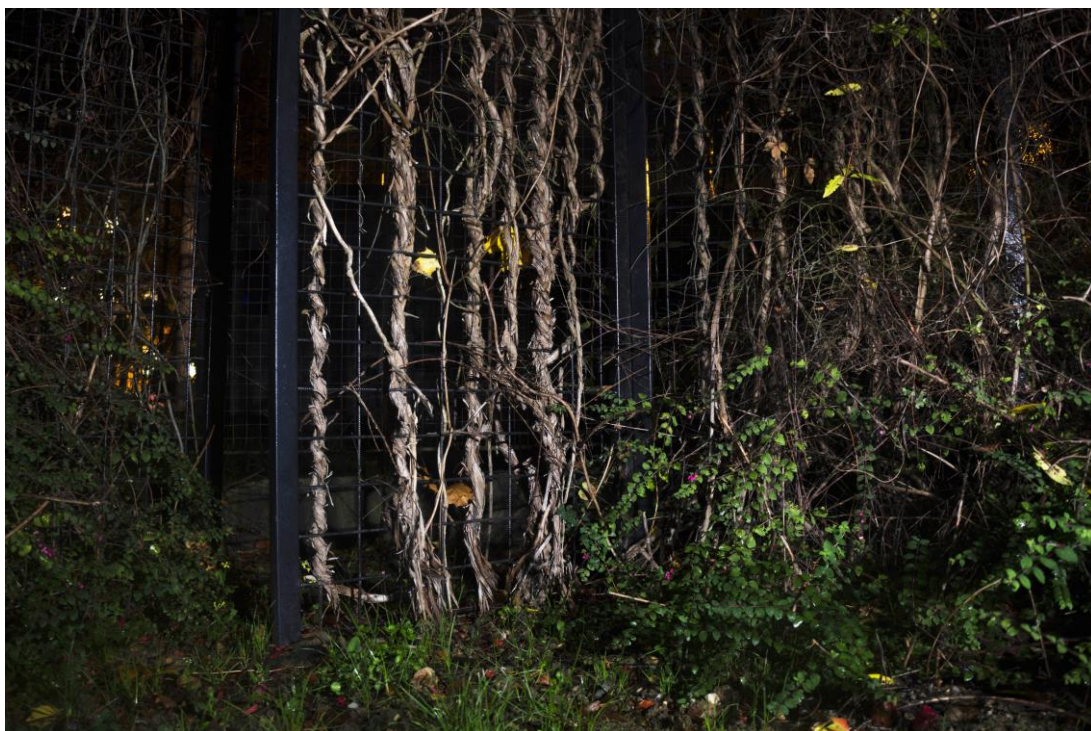
05. Plzeň - Bory, 2022

06. Plzeň - Bory, 2022

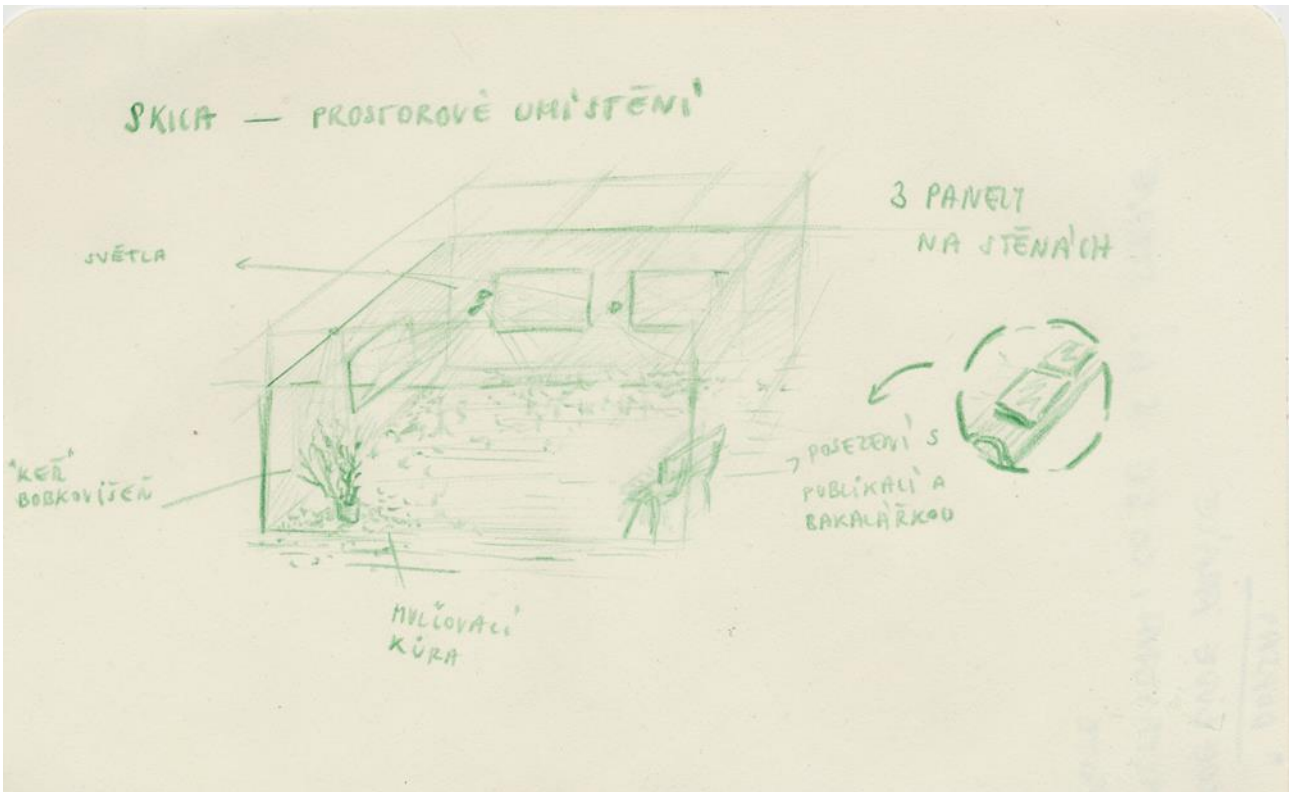
07. Plzeň - Francouzská, 2022

08. Plzeň - Francouzská, 2023

09. Plzeň – Košutka, 2023
10. Plzeň – Košutka, 2023

Skica prostorového umístění realizace

11. Skica – 2023

Dokumentace publikace – 12. – 20. snímek

